

Sygn. akt I ACz 891/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Dariusz Mazurek (spr.)
Sędziowie:	SA Grażyna Demko
	SA Kazimierz Rusin

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku K. Z.

z udziałem (...) S.A. w W.

na skutek skargi (...) S.A. w W. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7. 09.2013r. sygn. akt I ACz 775/13

p o s t a n o w i a:

I. **odrzucić** skargę

II. **zasądzić** od uczestnika (...) S.A. w W. na rzecz wnioskodawcy K. Z. 120 zł (sto dwadzieścia złotych.) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w W. jako uczestnik postępowania, które na wniosek K. Z. toczyło się w trybie wyborczym, domagała się wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2013r. uwzględniającym co do zasady treść żądania objętego wnioskiem.

Jako podstawę do wznowienia skarżący wskazał okoliczność, że po wydaniu przez Sąd Apelacyjny postanowienia w dniu 7 września 2013r. wykryto w dniu 11 września 2013r. takie środki dowodowe, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 403 § 2 k.p.c.).

W ocenie skarżącego nie mógł on skorzystać z tych środków w postępowaniu toczącym się przed sądami obu instancji.

Niezależnie od tego skarżący wskazywał, że zachodzi inna jeszcze podstawa wznowienia postępowania. W ocenie skarżącego wnioskodawca doprowadził do uzyskanie prawomocnego, korzystnego dla siebie orzeczenia przy pomocy przestępstwa (art. 403 § 1 punkt 2 k.p.c.).

W konkluzji skargi o wznowienie postępowania skarżący domagał się wznowienia postępowania ze wskazanych przyczyn, uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2013r. i po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalenia w całości środka odwoławczego wnioskodawcy, ewentualnie oddalenia jego wniosku w całości i zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania.

Ponadto skarżący wnosił o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2013r. do czasu rozpoznania skargi. Ewentualnie na wypadek nie podzielenia argumentacji zawartej w skardze uczestnik wnosił o zawieszenie postępowania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przedstawiając treść żądania skarżącego czuje się w obowiązku zauważyć, że pomimo, iż w treści żądania zawartego w skardze o wznowienie postępowania oraz w jej uzasadnieniu skarżący wskazywał jako podstawę wznowienia nieistniejący przepis art. 402 k.p.c. Sąd Apelacyjny ocenił, że błędne określenie podstawy wznowienia przez skarżącego było wynikiem jedynie omyłki pisarskiej, skoro uchylony przepis 402 k.p.c. dotyczył zupełnie innej kwestii niż wskazanie podstawy wznowienia, a z treści skargi jednoznacznie wynika, że jako podstawę wznowienia skarżący wskazał okoliczności wskazane w art. 403 § 1 punkt 2 i 403 § 2 k.p.c. Dodatkowo w tym miejscu Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że we wniosku o zawieszenie postępowania skarżący również błędnie powołał się na przepis art. 404 k.p.k. zamiast 404 k.p.c.

W uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania skarżący podnosił, że prawomocnym postanowieniem z dnia 7 września 2013r. Sąd Apelacyjny orzekając w trybie wyborczym jako sąd odwoławczy, zmienił postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie i zobowiązał uczestnika do przeproszenia wnioskodawcy za stwierdzenie, że K. Z. był członkiem (...) i zakazał dalszego powtarzania tego twierdzenia.

W ocenie skarżącego rozstrzygnięcie wydane zostało wyłącznie w oparciu o twierdzenia wnioskodawcy. Skarżący argumentował, że w toku postępowania wniósł o przeprowadzenie dowodu z informacji o materiałach archiwalnych dotyczących osoby wnioskodawcy, a znajdujących się w zasobach IPN, jednakże sądy obu instancji wnioski ten pominęły. Zgłaszając ten wniosek uczestnik nie wiedział co zawierają akta IPN dotyczące K. Z.. W toku postępowania w trybie wyborczym nie było fizycznie możliwe zapoznanie się przez uczestnika z tymi materiałami. Jednakże materiały te jednoznacznie wskazują, że K. Z. był członkiem (...), a w ocenie skarżącego świadczy o tym własnoręczne oświadczenie K. Z. o rezygnacji z członkostwa w (...). Dalej wnioskodawca argumentował, że K. Z. w sposób świadomy wprowadził w ten sposób w błąd sądy rozpoznające sprawę w obu instancjach. W ocenie skarżącego działanie wnioskodawcy było skalkulowane i zmierzało do osiągnięcia politycznego efektu przedstawienia konkurentów jako oszczerców. W ocenie skarżącego K. Z. podstępnie i świadomie wprowadził w błąd skład orzekający w niniejszej sprawie przez złożenie nieprawdziwego oświadczenia, że nie był członkiem (...) przez co dopuścił się czynu spenalizowanego w art. 115 § 13 punkt 3 k.k.

Wnioskodawca w odpowiedzi na skargę uczestnika domagał się jej odrzucenia ewentualnie jej oddalenia i zasądzenia od skarżącego na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w związku z rozpoznaniem skargi (...) Spółki Akcyjnej w W. o wznowienie postępowania zważył, co następuje:

Dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania uzależniona jest przez ustawodawcę od spełnienia wymogów formalnych tak co do terminu jej wniesienia jak i ustawowo określonych podstaw wznowienia postępowania. W postępowaniu nieprocesowym, właściwym do rozpoznania wniosku w trybie wyborczym na podstawie art. 111 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. Kodeks Wyborczy (Dz.U. 2011.21.112), treść przepisu art. 524 § 2 nie pozostawia wątpliwości co do tego, że poza ogólnymi wymaganiami przewidzianymi dla skargi o wznowienie, wprowadza on dwie dodatkowe przesłanki, właściwe temu rodzajowi wznowienia. Uczestnik postępowania, wnosząc skargę o wznowienie postępowania w oparciu o art. 524 § 1 k.p.c. może powoływać się zarówno na podstawy nieważności (art. 401 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), jak i restytucyjne (art. 401¹, 403 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r. sygnatura akt I CKN 450/00 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012r. sygn.. III SO 11/11).

Stosownie do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r. (III CZ 13/11, Lex nr 1102870), podstawy wznowienia określone w art. 403 § 2 k.p.c. mają także zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym poprzez art. 13 § 2 k.p.c., jeżeli postanowienie kończące postępowanie w sprawie nie może być zmienione lub uchylone (art. 524 § 1

k.p.c.). Jednocześnie Sąd Najwyższy podkreślił, że podstawą wznowienia postępowania, o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c., mogą być jedynie takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które nie tylko nie zostały ujawnione w poprzednim postępowaniu, ale w czasie jego trwania, dla strony skarżącej miały charakter "nieujawnialny" - strona nie miała do nich dostępu i nie musiała ich znać. Opierając się na przytoczonym wyżej poglądzie Sąd Apelacyjny dopuścił możliwość wskazania przez skarżącego jako podstawy skargi o wznowienie postępowania przepisu art. 403 § 1 punkt 2 k.p.c. (mylnie określonej w skardze jako art. 402 § 1 punkt 2 k.p.c.)

Dlatego Sąd Apelacyjny ocenił, że skoro (...) S.A. w W. jako strona uczestnicząca w postępowaniu w sprawie Ns 207/13 zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2013r. opiera skargę o przepisy części ogólnej kodeksu postępowania cywilnego, to w świetle przytoczonych wyżej poglądów jest do tego uprawniona.

Ze względu na upływ czasu jaki dzielił datę w którym zapadło prawomocne orzeczenie w sprawie, której wznowienia postępowania domaga się skarżący oraz datę złożenia skargi, nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że skarga wniesiona została w ustawowym terminie (art. 407 § 1 k.p.c.)

Dokonując oceny wskazanej przez skarżącego podstawy wznowienia, po uwzględnieniu popełnionego przez skarżącego błędu pisarskiego, Sąd Apelacyjny zauważa, że ustawą z dnia 22 grudnia 2004r. (Dz.U. z 2005r. Nr 13, poz. 98) dokonano nowelizacji przepisów dotyczących skargi o wznowienie postępowania. Nowelizacja przepisów faktycznie rozszerzyła kryteria kontroli przez sąd dopuszczalności postępowania. W fazie badania dopuszczalności skargi określonej w art. 410 k.p.c. kontrola sądu nie jest już ograniczona do formalnego potwierdzenia czy skarga wniesiona została w terminie i odwołuje się do określonych przez ustawodawcę podstaw wznowienia. W tej fazie postępowania dopuszczalne i konieczne stało się badanie dopuszczalności skargi w ogólności w tym również ocena czy wskazane przez skarżącego podstawy wznowienia rzeczywiście istnieją. Takie też stanowisko wykształciło się w praktyce orzeczniczej sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 sierpnia 2012r. sygn.. akt III APa 43/12, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2012r. sygn. I CZ 104/12, z dnia 28 października 1999r. sygn.. II UKN 174/99, z dnia 19 lipca 2012r. sygn.. II CZ 17/12). W ostatnim ze wskazanych postanowień Sąd Najwyższy wskazując na dopuszczalność badania na posiedzeniu niejawnym podstawy faktycznej wznowienia, wskazał też, że w sytuacji gdy z okoliczności przytoczonych przez skarżącego na uzasadnienie skargi jednoznacznie wynika, że nie występują przesłanki z art. 403 § 1 i 2 k.p.c., to nie zachodzi konieczność stosowania art. 410 § 2 k.p.c.

Prezentowane poglądy podziela Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w składzie rozpoznającym skargę oceniając, że po uchyleniu przepisu art. 411 k.p.c. kontrola dopuszczalności skargi obejmuje również badanie kwestii merytorycznych, związanych z oceną istnienia podstaw do jej wniesienia.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności podniesionych w skardze o wznowienie Sąd Apelacyjny zauważa, że w toku postępowania, które toczyło się na wniosek K. Z. w trybie wyborczym, jeszcze przed rozpoznaniem odwołania wniesionego przez wnioskodawcę, uczestnik miał wiedzę o materiałach posiadanych przez IPN, a dotyczących K. Z.. Okoliczność ta przyznana została przez skarżącego w uzasadnieniu skargi o wznowienie. Sąd Apelacyjny zauważa, że redaktorzy Gazety (...) powoływali się na materiały IPN – jako źródło informacji o wnioskodawcy - również w artykule z dnia 6 września 2013r., t.j. przed rozpoznaniem odwołania wnioskodawcy przez Sąd Apelacyjny. Autorzy artykułu powoływali się na materiały IPN wymienione przez autora książki „Opór społeczny a władza w Polsce południowo wschodniej 1980 – 1989”. Sąd Apelacyjny zauważa, że w toczącym się na skutek wniosku K. Z. w trybie wyborczym postępowaniu skarżący nie przywiązywał żadnego znaczenia do tych materiałów jako dowodu koniecznego do rozstrzygnięcia sprawy. Wynikało to z oceny skarżącego, że treść materiałów zgromadzonych w IPN, a dotyczących działalności wnioskodawcy nie miała zasadniczego merytorycznego znaczenia dla rozpoznawanej sprawy, a podstawą obrony skarżącego było twierdzenie, że wyemitowana w Radiu (...) informacja nie stanowi agitacji wyborczej. Posługując się taką argumentacją uczestnik domagał się oddalenia wniosku K. Z..

Swoje stanowisko skarżący konsekwentnie podtrzymał w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie, który rozpoznawał środek odwoławczy wnioskodawcy od rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Rzeszowie, który oddalając wniosek K. Z., w całości podzielił koncepcję prezentowaną przez uczestnika (wystąpienie pełnomocnika uczestnika w głosach końcowych stron).

Dlatego w ocenie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie powołanie się przez skarżącego w skardze o wznowienie postępowania na materiały IPN nie nastąpiło w wyniku wykrycia przez uczestnika już po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy takich okoliczności faktycznych lub wniosków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których uczestnik nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Sam skarżący w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania argumentował, że wnioskował o przeprowadzenie przez sądy rozpoznające sprawę dowodu z materiałów IPN, ale wnioski te nie zostały uwzględnione. Wynikało to jednak z okoliczności leżących po stronie skarżącego, który nie był zainteresowany w ustaleniu treści dokumentów źródłowych zgromadzonych w IPN dotyczących K. Z., nie określił we wnioskach dowodowych z jakich dokumentów IPN domaga się przeprowadzenia dowodu uznając, że wniosek w trybie wyborczym ulegnie oddaleniu przez Sąd z powodu braku przesłanek do jego rozpoznania w trybie wyborczym.

Podstawą wznowienia przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c. jest późniejsze - po uprawomocnieniu się wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty sprawy - wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi jednak, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r. sygnatura akt II CKN 807/98 oraz podobnie w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013r. sygn. V CZ 1/13, z dnia 4 lipca 2013r. sygn. I CZ 64/13).

Nie można zatem ocenić, że skarżący powołując się obecnie na okoliczności, o istnieniu których wiedział, ma uzasadnione podstawy do powołania się na nowe okoliczności stanowiące podstawę wznowienia postępowania w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Obecna aktywność skarżącego według Sądu Apelacyjnego wynika z nie uwzględnienia jego argumentacji w postępowaniu zakończonym prawomocnym rozstrzygnięciem i stanowi próbę spowodowania ponownego rozpoznania sprawy na podstawie znanych, ale nie docenionych wcześniej przez skarżącego okoliczności i wyprowadzonych na ich podstawie argumentów.

Dlatego w ocenie Sądu Apelacyjnego wskazana w skardze jako podstawa wznowienia sytuacja opisana w przepisie art. 403 § 2 k.p.c. faktycznie nie istnieje.

Odnosząc się do drugiej podstawy wznowienia wskazanej przez skarżącego z powołaniem się na przepis art. 403 §1 punkt 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny stwierdza, że w przedstawionych przez skarżącego okolicznościach należało ocenić, że również ta podstawa wznowienia postępowania nie istnieje.

Według twierdzeń skarżącego K. Z. złożył przed sądami obu instancji oświadczenie o treści nieprawdziwej, które miało wprowadzić organ rozpoznający sprawę w błąd w celu uzyskania korzystnego dla wnioskodawcy rozstrzygnięcia. Skarżący argumentował, że dowodem takiego działania wnioskodawcy są materiały zgromadzone w IPN, jednoznacznie wskazujące na członkostwo wnioskodawcy w (...). Powoływał się na okoliczność, że dokonano zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez wnioskodawcę, w a postępowaniu karnym wyjaśnione zostaną pobudki działania wnioskodawcy.

Odnosząc się do zbudowanej przez skarżącego na podstawie art. 403 § 1 punkt 2 k.p.c. podstawy wznowienia Sąd Apelacyjny zauważa, że w postanowieniu z dnia 12 marca 2009 r. (V CZ 8/09, OSNC-ZD 2010/2/39) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi o przestępstwa, w których celem przestępczego działania jest uzyskanie wyroku określonej treści np. łapownictwo, fałszywe zeznania. Równocześnie potwierdził Sąd Najwyższy, że w przypadku podstawy wznowienia z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., niezbędne jest wykazanie popełnienia przestępstwa

za pomocą prawomocnego wyroku skazującego. Taki wniosek wynika z art. 404 k.p.c., który stanowi, iż z powodu przestępstwa można żądać wznowienia wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzono z innych przyczyn niż brak dowodów (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012r. sygn.. akt II CZ 91/12 oraz z dnia 5 lutego 1999 r. III CKN 1075/98, OSNC 1999/7-8/138).

Nie budzi wątpliwości Sąd Apelacyjny, że K. Z. nie został skazany za jakiegokolwiek przestępstwo. Nie toczy się też przeciwko niemu postępowanie karne. Nie zostało też wydane postanowienie o umorzeniu postępowania karnego ze względów innych niż brak dowodów.

W podzielanej przez Sąd Apelacyjny tezie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013r. sygn. akt I CZ 31/13 stwierdzono, że wskazana w art. 403 § 1 punkt 2 k.p.c. podstawa wznowienia zachodzi, gdy przestępstwo stało się bezpośrednią i decydującą przyczyną wydania wyroku.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że istniała możliwość uzyskania pozytywnego dla wnioskodawcy orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2013r. poprzez popełnienie przestępstwa przez wnioskodawcę w sposób opisany przez skarżącego.

K. Z. jako strona postępowania nie był przesłuchiwany przez sądy rozpoznające sprawę. W toku postępowania składał oświadczenia z których wynikało, że nie był członkiem (...) ani nie posiadał legitymacji partyjnej. Z perspektywy wystąpień jakie wnioskodawca miał przed Sądem Okręgowym i Apelacyjnym nie można twierdzić, że treść oświadczenia wnioskodawcy miały wyłączny i decydujący wpływ na treść rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Apelacyjnego również treść materiałów IPN dołączonych przez skarżącego do skargi, co do których uczestnik wnioskował o przeprowadzenie dowodu z ich treści, nie dają jednoznacznego podstawy do formułowaniu wniosków co do przynależności partyjnej wnioskodawcy, tym bardziej, że wnioskodawca kwestionował autentyczność znajdującej się w aktach IPN prośby o skreślenie z członkostwa w (...). Sąd Apelacyjny zwracając uwagę, że dokument ten znalazł się wśród innych dokumentów operacyjnych sporządzonych przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa w kręgu zainteresowania których znalazł się powód, biorąc pod uwagę cel działania funkcjonariuszy SB określony w ich materiałach operacyjnych oraz oczywiste sprzeczność wynikające z treści dokumentów dotyczących powoda które sporządziła lub zgromadziła Służba Bezpieczeństwa, ocenia, że nie da się w oparciu o te dokumenty jednoznacznie ustalić bez dalszej weryfikacji w oparciu o inne dowody, że K. Z. złożył deklarację przystąpienia do (...) i był jej członkiem.

W kontekście takiej oceny Sąd Apelacyjny stwierdza, że podstawą do uwzględnienia w trybie wyborczym żądań zawartych we wniosku K. Z. były nie tylko twierdzenia wnioskodawcy o braku członkostwa w (...), ale przede wszystkim brak wiarygodnych dowodów potwierdzających prawdziwość twierdzeń skarżącego, na co jednoznacznie wskazał Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 września 2013r. (str. 11uzasadnienia wiersz 17 – 19 od góry). Skarżący co prawda podjął próbę udowodnienia prawdziwości okoliczności na które powoływał się przed sądem przedstawiając kserokopie dokumentów oraz powołując się na publikacje naukowe, ale jak ocenił to Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 września 2013r. przedstawione przez skarżącego dowody nie mogły świadczyć o prawdziwości jego twierdzeń. Należy podkreślić, że celem postępowania, które toczyło się w szczególnym, wyborczym trybie, jak to podkreślił Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 września 2013r. było udzielenie ochrony prawnej w związku z prowadzoną kampanią wyborczą i zapobieżenie wpływania na wynik wyborów poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych wiadomości. Zapowiedź publikacji prasowej jaką zamieścić miał skarżący zawierała informacje dotyczące osoby powoda, których prawdziwości skarżący nie potrafił potwierdzić, a które mogły wpłynąć na wynik wyborczy wnioskodawcy, zwłaszcza wśród prawicowego elektoratu podkarpacia. Również w oparciu o okoliczności wynikające z zaprezentowanego przez skarżącego w niniejszej skardze stanowiska Sąd Apelacyjny zauważa, że kwestia rzetelności przekazu prezentowanego przez skarżącego dotyczącego osoby wnioskodawcy w związku z wyborami uzupełniającymi, budzi wątpliwość skoro dopiero na skutek prawomocnego niekorzystnego dla skarżącego rozstrzygnięcia podjął on starania dotarcia do dokumentów źródłowych i podjął próbę ich weryfikacji.

Konsekwencją tych rozważań jest stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny, że również w tym przypadku nie zachodzi wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia wymieniona w art. 403 § 1 punkt 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zauważa też, że podstawą skargi o wznowienie postępowania nie może być negatywna ocena skarżącego dotycząca ustaleń faktycznych, oceny dowodów ani zastosowania prawa przez sądy w sprawie, której skarga dotyczy. Celem wznowienia postępowania, w odróżnieniu od środków odwoławczych i skargi kasacyjnej, nie jest usunięcie błędów dotychczasowego postępowania w oparciu o ten sam materiał dowodowy (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 grudnia 2012r. sygn. akt IV CZ 125/12). Dlatego o ile uczestnik argumentuje, że jego wnioski dowodowe nie zostały uwzględnione w toku postępowania rozpoznawczego, to nie może to stanowić uzasadnionej podstawy do wznowienia postępowania.

Mając te wszystkie rozważania na uwadze, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie po zbadaniu podstaw do wniesienia skargi ocenił, że wskazane przez skarżącego podstawy wznowienia w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 września 2013r. nie zachodzą i na podstawie art. 410 § 1w związku z art. 524 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania odrzucił.

W postanowieniu z dnia 9 stycznia 2012r. w sprawie sygn. akt III SO 11/11 Sąd Najwyższy wyraził podzielane przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zapatrywanie, że „art. 524 k.p.c. nie reguluje problematyki wznowienia postępowania nieprocesowego wyczerpująco, toteż w sytuacjach wykraczających poza jego unormowania należy stosować odpowiednio przepisy art. 399-416 k.p.c. zawierające regulacje dotyczące wznowienia postępowania procesowego. Wypada zatem stwierdzić, że odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do wznowienia postępowania nieprocesowego będzie miał także art. 410 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca skargę (o wznowienie postępowania) wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia, a postanowienie w tym przedmiocie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.”

Sąd Apelacyjny ocenił, że w sytuacji gdy nie było podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi nie ma uzasadnienia dla zawieszenia postępowania w oczekiwaniu na wynik ewentualnego postępowania karnego przeciwko wnioskodawcy. O ile doszło by do wydania przeciwko wnioskodawcy prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo związane z działaniem podjętym przez K. Z. w toku postępowania sądowego, to dopiero wówczas będzie to stanowić podstawę do żądania wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 403 § 1 punkt 2 w związku z 404 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnione było zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy a co do wysokości zasądzonych kosztów § 13 ust. 2 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie(...).